

fred og ro i hjemlandet, eller at de kan søge dansk statsborgerskab.

Det vil så ikke komme til at gøre sig gældende for de personer, vi her taler om, for de har jo netop ikke opnået at få asyl; de har fået afslag på deres asylansøgninger, og så har man sagt som så: Da de ikke kan vende tilbage til deres hjemland, idet de ikke er velkomne dér, giver vi dem et tålt ophold, og det kalder vi så for midlertidig opholdstilladelse.

Hvis jeg skulle formulere reglen, skulle der stå noget i retning af »midlertidig opholdstilladelse indtil videre«. Det betyder jo så, at de på et tidspunkt, når det bliver muligt, kan vende tilbage til deres hjemland, og det betyder også, at hvis hr. Søren Søndergaard om nogle år synes, vi skal tage en diskussion om, hvorvidt de skal have lov til at blive i Danmark, så kan man til den tid tage diskussionen op og vurdere rimeligheden i det.

For forskellen er jo, at de pågældende, vi taler om her, altså de serbiske flygtninge, netop ikke har opnået asyl, og at den eneste grund til, at vi ikke kan sende dem tilbage, er, at deres hjemland nægter at tage dem tilbage. Dér er der jo en modsætning til forholdene for dem, der opnår asyl her i landet.

Reglen burde altså være midlertidigt ophold indtil videre, og »indtil videre« er så: til deres hjemland vil tage imod dem. Derfor kan vi bestemt ikke støtte lovforslaget, sådan som det foreligger i sin nuværende form.

Søren Søndergaard (EL):

Det lovforslag, som indenrigsministeren har fremsat, er, når alt kommer til alt, et plaster på et sår, som har ligget åbent i de seneste tre, fire, fem år, og som burde have været behandlet for længe siden.

Lovforslaget handler blandt andre ting, som er ganske udmærkede, om, hvad vi skal gøre med de asylsøgere fra Serbien-Montenegro, som ikke kan sendes tilbage, fordi de serbiske myndigheder ikke vil tage dem tilbage. Det problem har ministeren så tænkt sig at løse med en ny paragraf i udlændingeloven.

For helt at forstå den situation, der har bragt os frem til dagens debat, er det nødvendigt, at vi husker på, hvorfor disse asylsøgere overhovedet kom hertil for 3, 4, 5 år siden. For hovedpartens vedkommende er der tale om, at de ikke ønskede at deltage i den krig, som de serbiske nationalister har stået for. De ville ikke deltage i drab og udryddelse og stemte så at sige med fødderne imod krigen.

De nægtede at lade sig bruge til et formål, som alle anstændige mennesker – i hvert fald i teorien og på papiret – kan tage afstand fra. De burde derfor have været modtaget med fornøden respekt og have fået asyl. Men det er ikke lykkedes at få regeringen til at forholde sig til det politiske i denne sag, og det er dybt beklageligt.

Nu står vi efter Flygtningenævnets behandling af sagerne i den situation, at nogle har fået asyl – dog ikke den konventionsstatus, som de er berettigede til ifølge FN's flygtningehåndbogs afsnit 171 – mens andre ikke har fået asyl.

For disse mennesker skal der findes en løsning, for uanset at de i Flygtningenævnet ikke er fundet nådige til asyl, så er deres trængsler ikke slut, for de serbiske myndigheder har på en udsøgt og raffineret måde indledt en etnisk udrensning pr. langdistance. Det er nemlig det, der er tale om, og derfor er der også tale om en omgåelse af den virkelige sandhed, når situationen blot karakteriseres som udsendelsesproblemer, som om det var noget rent teknisk, noget med at få rejseplaner og transportmuligheder til at passe sammen. Sådan forholder det sig ikke. Det er ikke praktiske problemer, der er den egentlige årsag til, at disse mennesker ikke kan komme tilbage til Serbien – de er fanget i, hvad man uden overdrivelse kan kalde Milosević-fælden – det er politiske problemer, der har rødder i de nationalistiske kræfter i Serbien, som ønsker, at ikke mindst Kosovo-albanerne skal ud af landet og erstattes med serbisk kolonisering. Ved at kalde disse menneskers problemer for udrejsevanskeligheder, skjuler vi det politiske indhold, og det er politisk uhæderligt.

I Enhedslisten har vi den holdning, at desertører og militærnægtere fra internationalt fordømte krige er mennesker, der har krav på den beskyttelse, som FN's flygtningehøjkommissær foreskriver at de skal have, men det mener regeringen altså ikke. For os er det ikke et spidsfindigt asyljuridisk problem, for os er det et politisk problem, som kræver en politisk stillingtagen. Den mangler stadig væk fra regeringen.

Med hensyn til det fremsatte forslag er det vigtigt at forstå, at det, regeringen lægger frem, er en løsning på en bunden opgave: Man har ikke ønsket at give dem asyl, og da man ikke kan have dem gående rundt i gaderne uden lovgrundlag, har ministeren været nødt til at finde på en eller anden løsning.

Den løsning, der er fundet, er der problemer i: Af den opgørelse fra Udlændingestyrelsen, som